

ת"פ 42793/12/17 - מדינת ישראל נגד א"פ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42793-12-17 מדינת ישראל נ' פ'
ת"פ 57014-02-18 מדינת ישראל נ' פ'
לפני כבוד השופט נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר כץ

המאשימה

נגד

א"פ

ע"י ב"כ עו"ד יוסי בוקר

הנאשם

פסק - דין

בפתח הדברים וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 אני מודיעה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

מבוא

1. הנאשם והמתלוננת הם זוג גרוש ולהם ילד משותף רך בשנים. חודשיים לאחר הולדת הבן המשותף ובחלוף תקופה קצרה של 11 חודשי נישואין, הודיע הנאשם על פירוק הקשר. הליך הגירושין לא היה מעשה של הרמוניה וחיבה ובמהלכו הגישו שני הצדדים תלונות במשטרה ודומה כי גם היום לא נרגעו הרוחות. בכל התיקים המתבררים בערכאות משפטיות ובמיוחד בעניינים הקשורים ליחסים שבינו לבינה, המידע המובא לידיעת בית המשפט הוא צר וחלקי. פסק הדין בתיק הפלילי אינו קובע מי צודק בסכסוך הזוגי וגם לא מי נפגע ברגשותיו ולמרבה הצער גם אינו מסוגל לספק סעד לכאבי הלב. השאלה הניצבת במרכז ההליך הפלילי היא האם העובדות המפורטות בכתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר. במקרה דנן התשובה היא בשלילה בשל הספק שנותר לאחר שמיעת הראיות.
2. נגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום. האחד (ת"פ 42793-12-17) מייחס לנאשם שלושה אישומים בעבירות איומים ופגיעה בפרטיות שהתרחשו בתאריכים 10.7.17, 17.7.17, ו- 20.7.17. השני (ת"פ 57014-02-18) מייחס לנאשם מעשי אלימות ואיומים כלפי בת זוגו בתאריך 30.10.17. הדיון בשני כתבי האישום אוחד בהחלטת בית המשפט. שני האירועים התרחשו לאחר שבני הזוג כבר נפרדו ותוך כדי ניהול הליך גירושין בבית הדין הרבני.
3. הנאשם כפר בעובדות שני כתבי האישום.

4. שמעתי רוב קשב את עדות המתלוננת ועדות חברתה שמחזקת אותה ואף שלכאורה מדובר בעדות אודות דבר עבירה ובעדות מחזקת, למעשה, שמיעתן בתשומת לב ובחינתן על רקע מכלול הראיות בתיק מביא למסקנה שלא ניתן לקבוע ממצאים עובדיים בהתבסס על כל אחת מן העדויות בנפרד ולא על שתיהן יחד.

עדות המתלוננת

5. כך תיארה המתלוננת בבית המשפט את אירוע האלימות שהתרחש ביום 30.10.17:

על פי חלוקת השעות שנקבעה בין המתלוננת לבין הנאשם היה הנאשם אמור להחזיר את הבן המשותף באותו היום בשעה 18:00. המתלוננת כעסה על הנאשם שהחזיר את בנם בשעה היעודה ולא קודם לכן משום שכבר בשעה 17:00 לערך דיווח לה שהילד סבל מחום גבוה. המתלוננת האשימה את הנאשם בכך שהתנקם בה בשעת ההחזרה וזאת על חשבון הילד שקדח מחום ולכן קיללה את הנאשם. על פי עדותה בתגובה לקללה נגח בה הנאשם בפניה, קילל אותה איים עליה וירק בפניה. על פי עדותה, תוך כדי ההתרחשות המתוארת התקשרה אמה והמתלוננת ביקשה ממנה להזמין משטרה בדחיפות מפני שהנאשם מכה אותה.

עוד סיפרה המתלוננת בעדותה כי הנאשם רדף אחריה שלח אגרופים עם הידיים ואיים עליה שאנשים "יפוצצו אותה במכות". לדבריה, חברתה שהיתה בדירה הגיעה מלמעלה לשמע הצעקות (עמ' 9).

בתגובה לשאלות התובעת הוסיפה עוד כי באותו אירוע הנאשם גם בעט בה ברגליו. לשאלות חוזרות של התובעת הוסיפה כי הנאשם שבר לה את הפלאפון וכי בנוסף ספגה אגרופים בראשה.

לאחר ריענון זיכרונה פעם נוספת הוסיפה שהנאשם הניף ידיו ואיים להכות אותה.

6. לגבי אירועי כתב האישום השני בעבירות הפגיעה בפרטיות והאיומים העידה כי במספר הזדמנויות הגיע הנאשם למקום עבודתה כדי לקחת את הילד משם. באותן הזדמנויות צילם אותה הנאשם כדי להראות את התמונות לבית הדין הרבני וכן קילל אותה. המתלוננת לא יכלה לפרט לגבי כל אחד מן האירועים בנפרד וזכרה אותם כמכלול. לגבי אחד הימים זכרה שהנאשם השאיר את העגלה ובה הילד צמוד לכביש ובמקום לגשת לילד, קילל אותה ואיים עליה וזאת בנוכחות חברתה לעבודה. לאחר שזיכרונה רוען ציינה כי איים עליה שלא נותר לה הרבה זמן לחיות לפי הזהר. בהמשך העידה המתלוננת שהנאשם הגיע למקום עבודתה ונהג באלימות מילולית, צילם אותה וסיכן את חייו בנה, השפיל אותה ובייש אותה. לדבריה באחד האירועים התפרץ גם על חברתה לעבודה (ט'שמה) מפני שנחלצה להגנתה.

לאחר שזיכרונה רוען לגבי האופן בו הסתיימו האירועים סיפרה שהנאשם רדף אחריה והלך אחריה עד הכניסה לבנין מגוריה.

7. עדות המתלוננת הותירה סימני שאלה אשר לא נמצאו להם תשובות בחומר הראיות ואשר בגינם לא ניתן לקבוע, על יסוד עדותה, ממצאים ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים.

העדר סימנים על גופה של המתלוננת

8. המתלוננת תיארה אירוע אלימות קשה. נגיחה בפניה כאשר היא אוחזת פעוט בידיה ואינה יכולה להתגונן כלל, ריבוי אגרופים בראשה, בעיטה ברגלה, אגרופי בידה. לדבריה א"פ "פיצץ לי את הפרצוף" (ת/4). בעימות עמוד 2

מסרה המתלוננת על נגיחה חזקה בראש ועל שלוש בעיטות ברגליים בזמן שהילד בידה והיא מנסה לברוח (ת/7).

9. בתוך פרק זמן קצר מאד לאחר האירוע, בין שלוש לארבעים דקות, כבר הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה ומסרה תלונה (ראו עדותה בעמ' 39 ש' 9). החוקר שגבה הודעתה ציין בסיום ההודעה שאינו מבחין בסימני אלימות כלשהם (נ/1 ש' 45). מדובר בנתון משמעותי מאד שאינו עולה בקנה אחד עם תיאורי האלימות הקשים. וודאי שלא כל אלימות מותירה סימן אולם במקרה זה גם לדברי המתלוננת עצמה נותרו סימנים על גופה. בנוסף אין זה סביר שנגיחה בראש ואגרופים בראש שהתואר "פיצוץ" נילווה אליהם ושלוש בעיטות ברגליים יעלמו כעבור כחצי שעה ולא יותרו אפילו אדמומית. כאשר התבקשה המתלוננת להסביר את היעדר הסימנים בחקירה נגדית הפחיתה ממידת הפגיעה וטענה ש"היה משהו קטן ברגליים ולא משמעותי" (עמ' 40 ש' 4). לא רק היעדר הסימנים מעורר קושי אל גם שינוי הגרסה במעבר חד מאלימות קשה שהותירה סימנים לאלימות בגרסה מרוככת מבלי שניתן לשינוי הסבר סביר.

10. חברתה של המתלוננת (מ') שהעידה בבית המשפט הסתבכה אף היא בנושא הסימנים בהם הבחינה על גוף המתלוננת. מ' היתה בדירת המתלוננת וירדה לשמע הצעקות כך שפגשה במתלוננת שניות מן האירוע. לו היו סימני נגיחה ואגרופים היתה העדה אמורה להבחין בהם בבהירות. בעדותה בבית המשפט סיפרה העדה שהבחינה בסימנים אדומים על זרועה של המתלוננת (עמ' 68). דא עקא המתלוננת עצמה לא העידה על סימנים בזרוע. רק לאחר שזיכרונה של העדה רוענן ולאחר שהתובעת חזרה והפנתה אותה להודעתה תיקנה ומסרה שהסימנים היו במצח, וברגל בצד ימין משום ששם בעט בה הנאשם (עמ' 70). בחקירתה הנגדית חזרה בה לגבי הסימן ברגל והשיבה שלגביו המתלוננת רק סיפרה לה מבלי שראתה (עמ' 79). לא מדובר בעדות בהירה ויציבה שניתן להסתמך עליה. שעה שמדובר באירוע חריג וקשה שכן מעולם לא היו אירועי אלימות קודמים ובשים לב לכך שהעדה נכחה במקום ממש סמוך להתרחשות ובהעדר טעם סביר, חוסר הזיכרון בענין הסימנים ומיקומם פוגע במהימנות העדות.

11. נמצא אפוא שאין ממצא אובייקטיבי בענין הסימנים שכן החוקר לא הבחין בדבר, אף שתיאור האלימות העלה ציפייה לסימנים, המתלוננת וחברתה לא היו עקביות בתיאורים שמסרו ובנוסף לא היתה התאמה בין השתיים. הוריה של המתלוננת שהגיעו אל ביתה כדי לשמור על בנה בזמן שפנתה למשטרה לא נחקרו אולם גם לא התבקשו על ידי המתלוננת לגשת אל המשטרה ולתאר את הסימנים בהם היו אמורים להבחין.

סתירות בין הודעות המתלוננת במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, החמרה בגרסה והחוסר בפרטים

12. בהודעתה מסרה המתלוננת על יריקה שפגעה ברגל (נ/1 ש' 10) ואילו בבית המשפט העידה שהיא בטוחה ב"מיליון אחוז" שהנאשם ירק על פניה (עמ' 19 ש' 23).

13. בהודעתה מסרה שהנאשם הכה באגרוף בידה (נ/1 ש' 11) אך בעדותה לא היה איזכור לכך.

14. בהודעתה סיפרה שהנאשם קירב את פניו אליה ואיים עליה שישלח אנשים "שיפוצצו אותה במכות" (נ/1 ש' 12) אך בעדותה סיפרה על האיומים בהקשר כללי יותר.

15. בהודעתה סיפרה על בעיטה ברגל בעת שניסתה ללכת לכיוון ביתה (נ/1 ש' 13) אך בעדותה נשמט ההקשר ונותר רק התיאור הכללי.

16. בניגוד להודעתה, בבית המשפט לא סיפרה המתלוננת על כך שהנאשם הכה בידה כך שהטלפון נפל וגם לא העידה שירק לעברה ואיים עליה בעת שעלתה במדרגות.
17. סתירות בעדות קורבנות עבירה הן דבר שבשגרה ולעיתים אף מתקבל בסלחנות בפסיקת בתי המשפט (במיוחד בכל הנוגע לעבירות מין, וראו בע"פ 3636/15, **פלוני נ' מדינת ישראל**, [19.06.16] בסעיף 23, ע"פ 2106/15, **אקוע נ' מדינת ישראל**, [19.04.16]. הפסיקה הכירה בקושי לתאר אירוע טראומטי ועל כן לא שללה כוחם הראייתי של פרטים שהופיעו לראשונה בעדות מאוחרת ואשר לא הופיעו סמוך לאירוע הקשה. סתירות כשלעצמן אינן שוללות כוחה של הודעה. עם זאת, כאשר מדובר בסתירות היורדות לשורש העניין, סתירות הנוגעות לגרעין הקשה של העדות ולמהותה וכאשר אין להן טעם סביר, יש בהן לפגוע במהימנות העדות. במקרה שלפני מדובר באירוע אלימות אחד. לא מדובר בשורה ארוכה של אירועים אשר יכולים להתערבב זה בזה. המתלוננת העידה על כך שבתקופת הנישואין לא היו אירועי אלימות והיתה זו תלונה ראשונה בגין אירוע ראשון של אלימות. לא מדובר במתלוננת קטינה או באירועים שהתרחשו שנים רבות לפני התלונה וגם מטעמים אלו ניתן היה לצפות שאירוע יחיד וחריג זה ייחרט היטב בזיכרונה על כל פרטיו כך שתוכל לחזור עליהם בעדותה. זאת ועוד, ההבדלים בתיאורים מופיעים גם לגבי נקודות הנמצאות בליבת האירוע. כך למשל העובדה שהנאשם ירק על פניה של המתלוננת היא עובדה רבת משמעות. יריקה היא מעשה מבזה ופוגעני שלא בנקל ישכח. יריקה על הפנים על אחת כמה וכמה. העובדה שמקום פגיעת היריקה על גופה השתנה בין המשטרה לבין העדות בבית המשפט לא הוסבר באופן משכנע.
18. תיאור האלימות עבר הסלמה והחמרה בין ההודעה במשטרה לבין העדות בבית המשפט ואף נקודה זו מקשה על מתן אמון בגרסה כפי שהושמעה בבית המשפט. כך למשל בעוד במשטרה סיפרה המתלוננת על נגיחה אחת בחקירתה הנגדית העידה על מספר נגיחות (עמ' 21 ש' 10) והדגישה שמדובר בלשון רבים (ש' 28). הנגיחה נמצאת בלב כתב האישום. שינוי בין נגיחה אחת למספר נגיחות הוא שינוי משמעותי שלא ניתן לו הסבר מניח את הדעת. שינוי והחמרה התרחש גם בנוגע לנזק למכשיר הטלפון. במשטרה סיפרה המתלוננת שבעת ששוחחה עם אמה, לקח הנאשם את הטלפון מידה והעיף אותו על הרצפה כך שנגרם לו נזק של שפשוף קל (נזק שהחוקר לא הבחין בו). לעומת זאת בעדותה מסרה המתלוננת שהנאשם שבר את הטלפון (עמ' 10). התרשמתי שהעדות נמסרה מתוך עמדה שניסתה להחמיר מצבו של הנאשם וניסיון זה נעשה על חשבון מהימנות העדות.
19. כתב האישום שהוגש בגין עבירות הטרדה ואיומים מתאר שלושה אירועי הטרדה ואיומים הנפרדים ומובחנים זה מזה. בעדותה לא יכלה המתלוננת לחזור על הפירוט לגבי כל אירוע בנפרד. אמנם המתלוננת עמדה על כך שהיא זוכרת היטב את הדברים שנצרכו בה כסוג של טראומה (עמ' 26 ש' 29) אולם בפועל נמסרה העדות באופן גורף מבלי שהמתלוננת יכלה להפריד בין האירועים, מבחינת מילים ומעשים שייחדו כל אחד מהם בהודעתה ובכתב האישום. זאת ועוד המתלוננת לא זכרה פרטים מהותיים מתוך הודעתה והתובעת נאלצה שוב ושוב לרענן את זיכרונה. כך למשל בהודעתה פירטה המתלוננת כיצד רדף אחריה הנאשם עד ביתה בעת שצילם אותה (נ/2) אך בבית המשפט לא זכרה זאת ולשאלה כיצד הסתיימו אותם אירועים השיבה שהסתיימו בכך שהנאשם הלך לביתו (עמ' 15). רק לאחר ריענון זיכרונה נזכרה שלמעשה הנאשם רדף אחריה (עמ' 16). המרדף הוא מרכיב מרכזי בהתרחשות כפי שתוארה במשטרה וכאירוע כזה אמור היה להותיר זיכרון מר בתודעת המתלוננת. זיכרונות בעדות אינו ענין של מה בכך. לא ניתן לדברים הסבר כלשהו.

העדר חיזוקים מתבקשים

20. לדברי המתלוננת בעת שהתרחש אירוע האלימות הקשה התקשרה אליה אמה והיא זעקה לעזרתה. דיסק ותמליל שאמורים להיות תיעוד של אותה שיחה הוגשו (ת/3 ו-ת/4). האזנה לדיסק מותירה יותר סימני שאלה

מאשר תשובות. לכאורה מדובר באם אשר שומעת את בתה זועקת לעזרה ומבקשת שתזמין משטרה מפני שנעשה בה באותו רגע מעשה קשה של אלימות. ואזכיר, לא מדובר בענין שגרתי עבור המתלוננת אלא באירוע אלימות יחיד בחייה עם הנאשם (עמ' 31 ש' 3). כיצד זה לא מזמינה האם את המשטרה לשמע הזעקה באותו רגע? כיצד זה לא הגיעה האם למשטרה כדי לספר על הסימנים בהם הבחינה ועל מצבה הנפשי של המתלוננת בעקבות האירוע. כיצד לא הגיעה האם למשטרה וסיפרה על הצד שלה לאותה שיחת טלפון ומה שמעה. מדובר במחדל חקירה שכן היה זה מתפקידה של המשטרה לגבות הודעה מהאם. עם זאת, בנוסף למחדל שלא ניתן לזקוף לחובת המתלוננת, נותרות יתר השאלות בנוגע לחוסר בתגובת האם בלתי מוסברות.

21. הקלטת השיחה עם האם מעוררת שאלה נוספת כיצד זה לא הקליטה המתלוננת את הנאשם באירועים קודמים בהם לטענתה איים עליה, רדף אחריה והטריד אותה. אם תיעוד נמצא במודעות שלה, באופן מספיק כדי לתעד שיחה ברגע אלימות קשה ומפתיע, בולט בחסרוננו תיעוד של אירועים נוספים ברגעים פחות סוערים ואשר חזרו על עצמם מספר פעמים וניתן היה להתכונן אליהם מראש.

22. המתלוננת סיפרה כי באירוע המתואר באישום השלישי בכתב האישום העוסק בהטרדות נכחה חברתה ט' שניסתה לגונן עליה ואף הוסיפה שהנאשם דחף את ט' בניסיון להגיע אליה (עמ' 26 ש' 16). בחקירתה הנגדית חזרה בה ואמרה שאינה יודעת אם דחף את חברתה או לא (ש' 24). ט' סרבה למסור עדות במשטרה אף שחוקרי המשטרה פנו אליה וביקשו עזרתה (ת/10).

עדות מ'

23. מ' היתה חברה טובה וקרובה של המתלוננת בתקופה המתוארת בכתב האישום. העדה אימצה אל דבריה את כעסה של המתלוננת על הנאשם והדבר ניכר מדבריה, מן האופן בו העידה ומן ההערות שהשמיעה לעבר הנאשם בעת עדותה (עמ' 67, עמ' 71). בעדותה הראשית נוצר רושם לפיו העדה ראתה את האלימות שהתרחשה בתאריך 30.10.17 לרבות הנגיחה בראשה של המתלוננת והבעיטה (עמ' 66, עמ' 69, עמ' 70) ואף עדה לדחיפת המתלוננת בעת שהחזיקה את התינוק בידיים (עמ' 71). רק בחקירה נגדית התברר שבצעם מדובר בדברים שהעדה שמעה מן המתלוננת אך לא היתה עדה להתרחשותם (עמ' 79).

24. בנוגע לעבירות ההטרדה מסרה העדה שהנאשם הגיע למקום העבודה וצילם "בלי הפסקה", סיפרה שעקב אחריה יחד עם המתלוננת, ארב לה מתחת לבית והשמיע קללות (עמ' 67, עמ' 76, עמ' 78). אלא שהמתלוננת לא סיפרה על כך שהנאשם ארב לה מתחת לביתה ולא סיפרה על יותר משלושה אירועים שבהם צילם אותה הנאשם, לא במשטרה ולא בעדותה בבית המשפט. העדה מסרה על איומים מצד הנאשם לחטוף את הילד (עמ' 66) למרות שהמתלוננת לא העידה על איום ברוח זו. העדה הוסיפה שהנאשם "כל הזמן היה אלים כלפיה" (עמ' 66) למרות שהמתלוננת התלוננה על אירוע אלימות אחד ושללה אירועי אלימות נוספים.

25. התרשמתי שהעדה מעצימה את הדברים ועדותה נמסרה מתוך רצון לסייע לחברתה. התוצאה היא החמרה ביחס לגרסת המתלוננת מבלי שיש לכך עוגן בראיות אחרות. בשל כך לא אוכל לבסס ממצאים על סמך העדות לא בעצמה ולא כעדות מסייעת לעדות המתלוננת.

26. ללא החיזוק הטמון בעדות מ', נותרת עדות המתלוננת כעדות יחידה. אמנם אין מניעה להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה אולם הכל תלוי במשקלה הסגולי של העדות היחידה. כשמדובר בעדות יחידה על בית המשפט לשקול בקפידה יתרה האם ניתן להסתפק בה לבדה ושומה על בית המשפט לדקדק בבחינת העדות ולנמק

ההחלטה (ראו י. קדמי, "על הראיות", חלק ראשון (2009) עמוד 470 וכן ע"פ 758/78 עאדל נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(2) 160, (1979); ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (01.09.2009)).

במקרה דנן בחינת עדות המתלוננת כשלעצמה ועל רקע מכלול הראיות בתיק, מלמדת כי היא חסרה עוצמה המאפשרת הסתמכות עליה לבדה.

עדות הנאשם

27. לטענת הנאשם התלונות באו לעולם לאחר החלטות בית הדין בדבר הרחבת שעות המפגש עם בנו וענין זה לא היה לרוחה של המתלוננת. לדבריו בעקבות החלטת בית הדין שהגדילה את היקף שעות המפגשים, פנתה המתלוננת לרשויות הרווחה בטענות כלפיו וכלפי משפחתו. כשטענותיה נבדקו ונדחו הגישה תלונה למשטרה וכאשר אישר בית הדין לנאשם לקחת את בנו גם בסופי שבוע הוגשה התלונה השנייה (עמ' 96). לתמיכה בטענותיו הגיש את החלטת בית הדין מיום 15.6.17 בדבר הגדלת היקף המפגשים עם בנו (נ/14). התאריכים אכן סמוכים אם כי לא די בכך לבסס טענה של עלילת שווא. כן הגיש הנאשם מסרון שהתקבל בטלפון הנייד שלו (ללא תאריך) שבו ברגע של כעס הודיעה לו המתלוננת שתפתח לו תיקים בהוצאה לפועל ובמשטרה (נ/5).

28. אציין כי אינני נותנת אמון מלא בגרסת הנאשם או בניסיון להציג עצמו כאדם שליו רגוע שאינו נוהג בלשון גסה בשום מקרה (עמ' 94). הנאשם התבקש לעזוב את חדר החקירות לאחר העימות עם המתלוננת וסירב לצאת (עמ' 5 ש' 20, עמ' 7 ש' 14) ואירוע זה מלמד על צד באופיו של הנאשם אשר בעדותו התכחש לו. השוטר שהוציא את הנאשם ציין במזכר (ת/1) כי לאחר שהוציא את הנאשם מן החדר, צעק הנאשם על חברתה של המתלוננת שהמתינה במסדרון "את שקרנית, את לא מכירה אותי את באה לתת עדות שקר את זבל". הרמת הקול והקללה שונים מאד מהצורה בה ניסה להציג עצמו בבית המשפט. האמור במזכר לא נסתר ולא הופרך ולא מצאתי כל טעם מדוע יציין השוטר פרטים אלו אלמלא התרחשו בדיוק כפי שתיעד אותם. גם לשון המסרונים שהוחלפו בין הנאשם לבין המתלוננת אינו תמיד נעים הליכות כפי שניסה לצייר עצמו בבית המשפט. לכך אוסיף כי גם הנאשם העצים את התיאורים בעדותו מעבר למה שטען בחקירתו ובמכתב הפניה לתביעות בבקשה לסגור את התיק וטען לראשונה בבית המשפט שהותקף על ידי המתלוננת (עמ' 103).

29. הנאשם העיד על כך שצילם את המתלוננת פעמיים בלבד ושב והסביר מדוע הסתפק בשתי תמונות בלבד שכן מבחינה הלכתית זהו המיעוט המחזיק את המרובה (עמ' 91, עמ' 92 ועמ' 94). בתיק החקירה קיימות שתי תמונות (נ/11) ותמונה שלישית ושונה מתוארת בהודעת הנאשם (ת/5 ש' 19). התברר אם כן שהנאשם אינו מדייק ושיפר את העדות לטובתו על פי הנוחות.

30. הנאשם אישר אפשרות שהיה מגע בינו לבין המתלוננת באירוע שהתרחש ב- 30.10.17 (עמ' 111-112). עם זאת, המגע שבו הודה הנאשם ובהקשר שתיאר אותו אינו מספיק כדי להביא להרשעה בעבירת תקיפה. אותו מגע שונה מאד ממה שנטען על ידי המתלוננת ובעיקר משום שבעמדו לבדו לא היה מצדיק הגשת כתב אישום.

31. חוסר האמון במלוא גרסת הנאשם ואף אי הדיוק שנתפס בו אינם יכולים להשלים את החוסר הראייתי בפרשת התביעה. כל שיש בהם הוא להבהיר כי הסכסוך במלואו שונה ממה שתיארו שני הצדדים בבית המשפט וכי אף אחד מן השניים לא נהג כנות מלאה בהליך שלפני.

פגיעה בפרטיות

32. המתלוננת לא סיפרה ביוזמתה על מרדף אחריה עד ביתה ומן הטעמים שפורטו לא אוכל לקבוע ממצאים על בסיס עדותה ועל כן צד זה בעבירת הפגיעה בפרטיות לא הוכח. עם זאת בתיק בית המשפט ראיות אובייקטיביות לשלוש תמונות של המתלוננת אותן צילם הנאשם ועל כן יש לבחון האם צילום התמונות עולה כדי עבירה של פגיעה בפרטיות.
33. הנאשם אישר שצילם את המתלוננת אך טען שעשה כן על פי דרישת בית הדין הרבני. עורכת הדין של הנאשם בהליך בבית הדין הרבני (קרובת משפחה של הנאשם) העידה כי אכן הרבנים המליצו על הצגת תמונות. עם זאת, דרישת בית הדין אינה מהווה היתר לבצע עבירות ועל כן יש לבדוק המעשים לגופם.
34. סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, קובע כי פגיעה בפרטיות היא בין היתר: "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת". אין צורך לשוב ולהזכיר כי הזכות לפרטיות כמו הזכות לכבוד האדם אליה היא קשורה בקשר הדוק, מבוססת על האוטונומיה של הפרט (ראו בג"צ 6650/04 **פלונית נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה** (14.5.06)). עוד נפסק באותו ענין כי "הפרטיות נועדה לאפשר לפרט תחום מחייה שבו הוא הקובע את דרכי התנהלותו בלא מעורבות החברה. בתחום זה האדם הוא עם עצמו. זו "הזכות להיעזב לנפשו" [...] הפרטיות מבטיחה את זכותו של אדם לנהל את אורח החיים שבו הוא חפץ בדלת אמות ביתו בלא הפרעה מבחוץ".
35. דברים אלו כפשוטם מתייחסים אל תוך ביתה של המתלוננת אולם במקרה שלפני צולמו התמונות במרחב הציבורי. השאלה היא האם יש בצילומים בילוש או התחקות או הטרדה אחרת. גם לעמדת המתלוננת צולמו התמונות בעת שהשניים נפגשו כדי להעביר ביניהם את בנם המשותף. לא מדובר בבילוש אחרי המתלוננת שאינה מוכנה למפגש ואין ראייה לכך שהנאשם הלך בעקבות המתלוננת או עקב אחריה. מדובר במפגש מתוכנן במקום ידוע והחלק הבלתי צפוי הוא צילום התמונות באותו מעמד. בילוש או התחקות אין בכך. לשאלה אם מדובר בהטרדה אחרת אשיב בשלילה. פרשנות המושג "הטרדה אחרת" נעשתה בפסיקה ממקרה למקרה. כך למשל נקבע כי צעידה גלויה והפגנתית אחרי אדם עלולה להדיר אותו משלוותו ומהרגשת הביטחון האישי שלו והוא הדין בהצבת משמרת צמודה ליד ביתו של אדם או הפגנה ליד ביתו (ד"נ 9/83 **בית הדין הצבאי לערעורים נ' ועקנין**, פ"ד מב(3) 837, 851 וראו האזכורים בתא (ת"א) 59627/06 **ריבה נ' בוצ'צ'ו** (19.11.08)). בענין ועקנין הנ"ל נקבע כי המונח הטרדה בא להשלים את המעגל של מגוון שיטות החשיפה של ענייניו הפרטיים של האדם שאינן יכולות להיכלל במושגים של בילוש או התחקות דווקא (עמ' 850). במקרה שלפנינו אין ראייה לכך שהנאשם צילם יותר מאשר שלוש תמונות, התמונות צולמו ממרחק מסוים, במרחב הציבורי, מבלי להפגיע את המתלוננת שכן מדובר במפגשים שתוכננו עם הנאשם והצילומים. הצילומים כשלעצמם אינם מצביעים על מצוקה של המתלוננת מחמת הצילום. לא מדובר בשיטה לחשיפת פרטיות המתלוננת אלא בתיעוד שלה כפי שבחירה להיות במרחב הציבורי. בהעדר ראיות לכך שלצילומים נוספו אמרות מבזות, מרדף אחריה או איומים, לא די בצילומים כבסיס לעבירה פלילית. אין בכך לשלול אפשרות שהמתלוננת חשה מוטרדת בשל הצילומים אולם תחושה זו אינה מספקת לצורך בהרשעה בעבירה פלילית של הטרדה.

שתי הערות לפני סיום

36. ההגנה הקדישה זמן רב בחקירות הנגדיות להוכחת הטענה כי חברתה של המתלוננת נכחה יחד איתה בעת העימות עם הנאשם. טענה זו לא הוכחה. אינני נותנת אמון בעדות הנאשם בדבר נוכחות העדה מ' בעת העימות. השוטרים שללו זאת (עמ' 58 בשורה האחרונה) וכך גם המתלוננת וחברתה (עמ' 73) למעט פליטת פה של המתלוננת שמאוחר יותר הובהר שהתכוונה לעימות פיזי ולא לעימות במובנו המשטרתי (עמ' 19 ש' 12 לעומת עמ' 46 ש' 8). אינני נותנת אמון גם בטענות כלפי החוקרת שלא רשמה חלק מן הדברים, שכן טענה זו לא הוטחה בה ולא ברור מהם הדברים שנאמרו ולא קיבלו ביטוי בחקירה או בעימות הכתוב.

37. בעת שמיעת הראיות הועלו שלל טענות נוספות אך מאחר ולטיעונים לא הונח בסיס בראיות וגם בשים לב לתוצאה אליה הגעתי לא מצאתי צורך להתייחס לכל טענה בנפרד.

סוף דבר

38. הנאשם והמתלוננת הם הוריו של ילד משותף. לא אוכל לסיים פסק הדין מבלי להביע תקווה כי השניים יתעלו מעל המחלוקות ביניהם ומעל הכעס כדי לצאת לדרך חדשה של שיתוף פעולה מתוך דאגה המשותפת לשניהם לעשיית המיטב עבור בנם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ט, 30 אפריל 2019, במעמד הצדדים